

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΛΜΙΖΟΝΤΑΣ γρήγορα-γρήγορα, ασεχτός, ἐνάτια στὸν ἄνεμο, ὁ ξαταβήχης Χόλμς, μορφοῦντο ἔξω ἀπ' τὰ δόντια του:

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε ἓνα ὄμοιοφο τρίο! Ὁ Νάτ Μπουίνγκερ, ὁ Φρέντ' Ἀρσέ κι' ἡ αἰδοῦς Ἀρδιά Φόρστερ. Νομίζω πῶς ἀπὸ τώρα μπορῶ νὰ ξεφορῶ πάνω-κάτω, τὸ ὄλο που εἶπαξε κάδε μιὰ ἀπ' τὶς λαμπρὲς αὐτὲς προσωπικότητες. Ὁ Φρέντ' Ἀρσέ πρέπει νὰ νοσησε ἰσὺ κάποιον ὅτι τὸ Γαλάζιο Διαμάντι βρισκόταν μέσα στὸ σῶμα του. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ δοθῆ τὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Κατὰ πόσον πιθανότητα εἶνε ἡ Ἀρδιά Φόρστερ, ἡ ἴδια δηλαδή κυρία τὸ παρθεσο- στὸν λόρδο, στὸν σταθμὸ τῆς Βιζτοφίας, τὴν ἐπιστολή, με τὴν ὁποία τοῦ ζήτησαν 5.000 λίρες γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὸ Γαλάζιο Διαμάντι. Ὁ Νάτ Μπουίνγκερ, λοιπόν, ὁ ἐργονὸς τοῦ Χίρς, εἶνε ὁ φρενο-Πάττι, ποὺ ξεγέλασε τὴν κυρία Μπουίν, πῆρε μέσα στὸ γραφεῖο μου κι' ἔβλεπε τὸ Γαλάζιο Διαμάντι, γιατί, καθὼς λέει ὁ παπποῦς του, ἔξερε τὴν μεσιτικὴ κριτικὴ τὸ τραπέζι ἀπὸ χρόνια. Ἐπειρὸς, λοιπόν, Ἀπονε γιάλας πρὸς νὰ πῶσω, τὰ ποῦλάκια αὐτά.

—Μὰ καὶ τριάντα πέντε!... φιδόμας, γάγοντας μιὰ ζήνησι, ποὺ φανέρονε ὅτι ἦταν διασεφρασημένος. Εἶνε ἀγορα πειά. Ἄν ἔχω ὁμοῦς τύχη, θὰ γτάσω στὸ τούννελ πρὶν ὅσοια γτάση ὁ λόρδος, πρὶν δηλαδή συναντηθῆ με τὰ «φντιμα» αὐτὰ ἰσοκαίμενα.

—Ἀμαξά!... φώναξε δυνατὰ, βλέποντας ἐν' ἀμαξί νὰ περνᾷ ἀπ' τὴν ἀπέναντι μερὰ τοῦ δρόμου.

—Παληρογενεῖα, εἶνε δὲν ἰσορρεῖ νὰ με ληστήρης εἰσοζία, ὅπως φαντάζεσαι, ἀπάντησε ὁ ἀμαξῆς στὸ Χόλμς, βλέποντάς τον εἶσι ζωοντημένο.

Μὰ ὁ ἰστινοικιὸς ἔτοξε πίσω ἀπὸ τὸ ἀμαξί, φωνάζοντας δυνατὰ:

—Εἶμα ἰστινοικιὸς!... Δὲν εἶμα ὅ,τι νομίζεις, βλάνα! Στάσου!...

—Κατὰ θὰ τὰ πιάξεις, ἂν λές φέμματα, ἀπάντησε ὁ ἀμαξῆς, σταματώντας τ' ἀλογὰ του.

Ὁ Χόλμς τοῦδειξε τὴν ταυτότητά του.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τρανῆσε ὁ ἀμαξῆς, ἀλλὰ βλέπετε οἱ ἐγγληματία ἀποθροσινθήσαν τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ πρὶν κανεῖ πάντα νὰ προσηλάγεται.

— Ἀγρησε τὶς ἄμαξες, εἶπε ἀσθηρὸ ὁ Σέρολς Χόλμς, καὶ πῆς μου σὲ πόση ὥρα μπορεῖς νὰ με πᾶς στὸ Φίνσελν.

—Μ' αὐτὸ τὸν διαβολόζαμο, μιὰ ὥρα.

—Μπορεῖς νὰ με πᾶς σὲ μισὴ ὥρα;

—Ξέρω κι' ἐγώ... μπορεῖ νὰ σάσουν τ' ἀλογὰ μου.

—Ἄν φτάσουμε γρήγορα, ἔχεις πεντακόσες λίρες βεγάλο...

—Ὁ, γαῖτ, κύριε, ἀνεβήτε!

Ὁ Χόλμς πῆδησε μέσα στ' ἀμαξί. Ὁ ἀμαξῆς τράβηξε τὰ χαλινάρια, χτύπησε τὸ καινοτόμο του καὶ τ' ἄλογα ξεζίνησαν, καλπάζοντας φρεντιπιδῶς.

Γύρω ἡ χιονοθύελλα χαλοῖσε τὸν κόσμο.

Μὰ ὁ Χόλμς ἀδιαφοροῦσε. Ἦθελε πρὸ παντός νὰ γτάση ἀμέσως στὸ Φίνσελν καὶ νὰ σώσει τὸν λόρδο Καίνμπουρν.

Ο ΧΙΟΝΕΝΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ δρόμος τοῦ Φίνσελν, διασεχίζοντας μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἀπαίσιες συνοικίες τοῦ Λονδίνου, φτάνει σὲ μιὰ φτοχὴ συνοικία, ποὺ εἶνε ἔξω ἀπ' τὴν πόλι.

Ἄπ' τὸ δρόμο αὐτὸ περνάει ἡ οἰδηροδρομικὴ γραμμὴ Φίνσελν-Σουθ-Ἐνδ. Σ' ἓνα μέρος τοῦ δρόμου αὐτοῦ βρισκεται καὶ τὸ τούννελ—

Ὅσονενα μάτια του, ποὺ εἶχαν ἰδομένα τόσα καὶ τόσα πράματα στὸν κόσμο, καὶ τοῦ εἶπε:

—Γι' αὐτὸ γολοσκάς, γυῖζα μου; Θεμάσαι τὸν καιρὸ ποὺ προσερχόσουν στὸ δικὸ μας μοναστήρι; Θεμάσαι τὸν ὄμοιο τάφο ποὺ κάδε μέρα τὸν προσκυνούσες, ἐκεῖ πέρα;...

— Ὅσα χρόνια καὶ νὰ περάσουν, ἄγιε πατέρα, πάντα θὰ θεμάμα τὸν ἱερὸ τάφο, τὸν θαυματουργὸ ἐκεῖνο τάφο τοῦ μεγάλου καὶ περιφημοῦ ἁγίου, ποὺ βρισκότανε θαμμένος μέσα στὸ μοναστήρι σου! φώναξε με κατανύξι ὁ ντερθίσις...

—Ἐ, λοιπόν, μάθε παιδί μου, πῶς προσερχόσουν ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ... παπποῦ τοῦ γαϊδάρου, ποὺ βρισκεται θαμμένος τώρα στὸ μοναστήρι σου!...

Κόζαλο ὁ ντερθίσις!...

νελ, ἀπ' τὸ ὅποιο περνάει ἡ ἀμαξοστοιχία ποὺ περνάει ἀπ' τὸ Χαβέρστον - Χίλλ στὸ Μίδλανδ. Γύρω ἀπ' τὸ τούννελ ἀπλώνεται μιὰ συνοικία ἔρημη καὶ πολὺ ἐπιζίνδνη τῆ νύχτα.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῆ ὁ λόρδος Καίνμπουρν, με τὸν μυστηριώδη ἄγνωστο, γιὰ νὰ πάει πίσω τὸ Γαλάζιο Διαμάντι.

Ὁ λόρδος βρισκόταν πρῶστα στὴν εἰσοδο τοῦ τούννελ ἀπ' τὴ μιὰ καὶ εἰσοσιπέντε. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐπάρξε νὰ φοροινδνεύσει τέτοια ὥρα σὲ μιὰ τόσο ἐπιζίνδνη συνοικία, δὲν ἦταν τόσο ἡ ἐπιθυμία του νὰ ξαναπαρῆ τὸ Γαλάζιο Διαμάντι, ὅσο ἡ ἐλπίδα ποῦξε ὅτι ὁ ἄγνωστος θὰ τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὶς σχέσεις τῆς λαίδης Λιάνας με τὸν Ἀρσέ. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ τοῦδνε τὸ ζορῆμα νὰ περιφρονῆ τὸ προμερὸ γυῖο καὶ τὴ μαυισαμένη χιονοθύελλα.

Στὶς δύο ἡ ὥρα, ἀκριβῶς, ὁ λόρδος εἰζήγοντας γυῖο τὸν ἀνετόμονες ματιές, εἶδε νὰ προσβάλλη μιὰ ἀσθηρὴ σιὰ ἀπ' τὴν εἰσοδο τοῦ τούννελ. Ἦταν ἓνας γέρος μ' ἀσχημο πρόσωπο καὶ με μιὰ μπλουζάκα ποῦφτανε ὡς τοὺς ἀστραγάλους του. Κιττάζε τὸν λόρδο ὕποκτα καὶ φροσπέρασε. Κατόπιν ἔνας νέος κυριώδης, με στολή ζωνηφόρ, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ νέος αὐτός θὰ ἦταν εἰσοσιδῶ περιπορ χρονῶν.

Ὁ λόρδος τὸν κίττάζε κατὰ καὶ φιδόμας:

—Ἀσφαλῶς δὲν εἶν' αὐτός ποὺ περιμένω. Τὶ παρῶσος τέλος ὄπισσο κι' αὐτός κι' ὁ γέρος!...

Ὁ νέος ἐκεῖνος φοροῦσε ψηλὲς μπότες, στενὸ πανταλόνι, ἓνα γυῖνομα σακίτσο, καὶ ἔχε περασμένο σὲ τ' ἄμαξο του στὸν ὄμοιο. Προζοφόντας προσπέρασε ἀπὸ τὸν λόρδο, γρηῖς πᾶν νὰ τὸν κίττάξη. Ἀξάμα ὁμοῦς σταματήσε τρία-τέσσερα βήματα μαζορὰ καὶ γάνοντας μιὰ ἀπότομη μεταβολή, τὸν ρώτησε:

Εἶσατε ὁ λόρδος Πέροσν Καίνμπουρν;

—Ναί, ἐγὼ εἶμα, ἀπάντησε ὁ λόρδος, φορζόνοντας τὸ προιστροφὸ του.

— Εἶσατε μόνος; ρώτησε μ' ἀσθηρὸ τόνο ὁ νέος.

—Κιττάζε μόνος σας. Ἄν δοῖτε ἐδῶ γυῖο ζωντανὸ ἄνθρωπο, σὰς χαρίζω τὴ ζωὴ μου, ἀπάντησε με ἀξιοποῦενα ὁ λόρδος.

Ἐκεῖνο τοῦδνε δέμαρσο στὸ λόρδο, ἦταν τὸ γεγονός ὅτι εἶχε μπισοτά του ἓναν καλοντιμένο ἄνθρωπο.

—Ἐνας ζωνηφόρ, εἶπε μέσα του, δὲν μπορεῖ νάμα οἶτε κλέφτης, οἶτε ἀπάτης, ποὺ γιὰ μιὰ δεκάρα μπορεῖ νὰ χιμῆξη ἄξάμα νὰ ἀπάνω σου καὶ νὰ σοῦ ρουπῆξη τὸ αἷμα.

Ὁ νέος πίστεψε στὰ λόγια τοῦ λόρδου καὶ πῆγε ζοντά του.

Ἡ μορφή του ἦταν ἓνα ἀλλόζοτο ἀνάατομα ὄμοιοφιάς καὶ ἀσχημας. Τὰ μάτια του ἦσαν ὄμοιομα καθὼς κι' ἡ ἀνεπαίσθητα γρηπὴ μύτη του. Ἀντιθέτως, τὰ χοντρά γυῖα του καὶ τὸ χαμηλὸ του μέτωπο ἦσαν ἄσχημα.

— Λοιπόν, στὸ θέμα μας, εἶπε ἀπότομα ὁ νέος στὸν λόρδο. Ἐχετε τὶς πέντε χιλιάδες λίρες;

—Δὲν τὶς ἔχω πάνω μου. Τὶς ἔχει ὁ ἰδιοκτιητής τῆς ταβέρονας τοῦ «Γεφλοπόντικου».

Ἄν θές, πάμε ἐκεῖ μέσα, νὰ κλείσομαε συμφωνία.

—Στὴν ταβέρονα τοῦ «Γεφλοπόντικου», εἶπατε;... Μ' αὐτὸ θὰ πῆ, ὅτι θέλετε νὰ μᾶς παρῶσετε σὲ παγίδα.

—Τί;... ἔκανε ἐκλήρητος καὶ προσδεβλημένος ὁ λόρδος.

—Μὴν ἀνηρογῆτε, κύριε!... Ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πράγμα, ἐγὼ δὲν εἶμα παρὰ ἓνας ἀπλὸς ἀπεσταλμένος καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐκτελέσω κατὰ γράμμα τὶς διαταγές ποὺ μοῦδωσε αὐτός ποὺ μ' ἔστειλε.

—Μπορῶ νὰ μάθο αὐτὲς τὶς διαταγές; ρώτησε ξερὰ ὁ λόρδος.

—Μάλιστα. Ἐγὼ ἐντολή νὰ σὰς ὀδηγήσω μέσα στὴ σκοπιὰ τοῦ γυῖαζος τοῦ τούννελ. Ὅπου θὰ γίνον ἡ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἰδέουα. Γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ λογαριαστοῦμε ἐδῶ, μέσα στὸ σποτάδι καὶ τὸν παγερὸ ἄνεμο. Ἐξ ἄλλου ὁ ἄνθρωπος ποὺ μ' ἔστειλε, ποὺ ἀνέθεσε νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔχει νὰ σὰς δώσει καὶ μερικὲς ἰδιότητες πληροφορίες...

—Ἰδιότητες πληροφορίες εἶπατε;

—Ἀκριβῶς.

—Σχετικῶς μετὸν διαμάντι;

—Δὲν ξέρω...

—Δὲν ξέρετε ἢ δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε;

—Ἴσως καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ λόρδος ἔμεινε γιὰ λίγο σεκατιζός.

Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμη;

Νὰ παρῶσου τὸ Χόλμς; Νὰ φοροινδνεύσει;... (Ἀκολουθεῖ)

